

Kitab Daniel - Nomer Sewidak Lima

Pambukaning Pratelan Nabi: Mangertèni Kuciwa tanggal 18 Juli 2020 lan Pesen Sing Saya Kawedhar saka Pambengoking Têngah Wengi ing Dina-Dina Pungkasan

Jeff Pippenger
2024-01-29

Ing tanggal 18 Juli 2020, kacekewan kapisan tumrap gerakan reformasi pungkasané Gusti Allah tumeka. Prastawa iku nandhani sawijining tenger dalam ing sajarah Bilai katelu, yaiku sajarah udan pungkasan, lan uga sajarah panyegelané wong satus patang puluh papat ewu. Sajarah iku wis dilambangaké déning saben gerakan reformasi ing sajarah suci, lan kanthi luwih mligi dilambangaké déning sajarah gerakan Millerit, sarta digambarake déning pasemon bab sepuluh prawan, lan iku makili sajarah kenabian kang diidentifikasi déning saben nabi.

Tanggal 18 Juli 2020 nggambarake kuciwa kapisan saka gerakan iku, lan mulane iku nandhani tekane wektu tundha ing pasemon babagan sepuluh prawan lan Habakuk. Ing sajarah Millerit, bukti sing padha sing nuntun marang pawartané sing kliru kuwi banjur katon minangka sing ngenali tanggal sing sejati. Wektu tundha ing pasemon babagan sepuluh prawan banjur katon minangka kayektèn saiki, lan wektu tundha iku padha karo wektu tundha sing ana ing Habakuk loro. Pasemon babagan sepuluh prawan diulang nganti sapepadané tembung demi tembung, lan kasunyatan iku ngenali manawa mung wong-wong sing melu ana ing kuciwa iku sing dadi calon kanggo dadi prawan wicaksana utawa prawan bodho.

Golongan gedhé Adventisme Laodikia wis diuji déning tekane Bilai katelu ing tanggal 11 September 2001, lan nalika ramalan sing gagal tumrap tanggal 18 Juli 2020 wis kalampahan, Adventisme Laodikia banjur kari kauntal ing mburi, nglambrang tanpa ancas bali nyedhaki Roma, kaya déné para Protestan ana ing sajarah Millerit.

Para Millerit ora mung ngenali mangsa tundha iku minangka panggenapan pasemon bab sepuluh prawan, nanging uga weruh manawa ing kitab Habakuk dhawuh supaya ngenteni wahyu, sanadyan wahyu iku ketundha, iku minangka pratandha kenabian kang padha. Habakuk banjur netepake manawa wahyu kang wis katampilake kanthi kliru lan kang nuwuhake kuciwa kapisan iku, yaiku wahyu kang bakal “matur” ing wekasan.

Amarga wahyu iku isih kanggo wektu kang wus katetepake, nanging ing wekasané bakal muni, lan ora ngapusi; sanadyan katon kaya kèndel, entenana iku; awit temenan bakal kelakon, iku ora bakal kèndel. Habakkuk 2:3.

Piwulang kang nuwuhaké kuciwa kang kapisan iku yaiku piwulang kang padha, kang mengko bakal diakoni minangka wis kaleksanan ing mangsa cedhak, nanging piwulang iku isih dhedhasar argumentasi-argumentasi kenabian sadurungé kang digunakaké ing

pamakluman pisanan kang kliru.

Ing sajarah Millerite, umat prejanjian lawas kapisan diuji; sawisé iku, umat prejanjian anyar diuji. Ujian iku kawiwitan tumrap para Protestan nalika malaékat kapisan ing Wahyu sapuluh lan malaékat kapisan ing Wahyu patbelas (amarga wong-wong mau iku malaékat kang padha) tumedhak ing tanggal 11 Agustus 1840. Ujiané mau rampung kanthi kuciwa kang kapisan lan tekane malaékat kapindho ing Wahyu patbelas.

Ing sajarah Millerite, ujian tumrap para Millerite wiwit kanthi rawuhipun malaékat kaping kalih nalika panguciwa kapisan lan dipun rampungakaké kanthi rawuhipun Panguwuh Tengah Wengi, ingkang déning Sister White dipun gambaraké dados sakathahing malaékat, ingkang gabung kaliyan malaékat kaping kalih. Ing ngandhap pangwasaning Roh Suci, para Millerite ingkang mangertosi lan nampi pawartos Panguwuh Tengah Wengi punika lajeng kapisah saking para Millerite ingkang boten mangertosi pawartos ingkang tumurun wonten ing sakiwatengenipun. Ing tanggal 22 Oktober 1844, malaékat kaping tiga rawuh, lan wahyu ingkang sampun kendhat punika lajeng ngandika.

Ing sajarah panyegelané wong satus patang puluh papat ewu, umat prajanjian lawas diuji dhisik, banjur umat prajanjian anyar. Ujian iku diwiwiti tumrap Adventisme Laodikia nalika swara kapisan saka malaékat ing Wahyu wolulas lan malaékat katelu ing Wahyu patbelas (awit wong-wong mau iku malaékat kang padha), tumurun ing tanggal 11 September 2001. Ujiané rampung bebarengan karo kuciwane tanggal 18 Juli 2020.

Ing sajroning obahe malaékat katelu, ujian tumrap wong satus patang puluh papat ewu diwiwiti nalika tekané pepéthan kang kapisan, lan bakal rampung nalika tekané pekabaran Pambengok Wengi Tengah. Ing sangisoré pangwasané Roh Suci, wong-wong kang saiki ngakoni lan nampani pekabaran Pambengok Wengi Tengah banjur kapisah saka wong-wong bodho lan duraka kang ora ngakoni pekabaran kang warna-warni, kang saiki lagi tumiba ana ing sakiwa-tengené.

Nalika angger-angger Minggu sing bakal enggal teka kaundhangaké, “swara” kapindho saka malaékat ing Wahyu wolulas ngandika, yaiku uga wahyu sing “katundha” anggoné ngandika. Iki uga makili piwulang malaékat katelu sing “ngrembaka” dadi sesambat sora.

Pangandikan Tangis Wengi Tengah dipralambangaké minangka akèh malaékat sing gabung karo malaékat sadurungé. Pesen saka Tangis Wengi Tengah nduwèni sawetara unsur sing nyumbang marang kabèh pesen iku, lan malaékat iku minangka pralambang saka pesen. Ing sajarah Millerite, pelopor sing kaidentifikasi minangka sing mimpin ing nggawa bebarengan pesen saka Tangis Wengi Tengah sing sejati yaiku Samuel S. Snow. Ing sajarah iku wis kacathet kanthi cetha yèn pangerten Snow ngenani pesen Tangis Wengi Tengah ngrembaka sajroning sawatara wektu.

Sajarah iku kaulang maneh nganti satiti telitine, lan piwulang saka Midnait Kri pungkasan wis ngrembaka kanthi umum wiwit pungkasan Juli, 2023. Iku ora mung piwulang bab Islam, nanging uga nyakup piwulang bab panyegelané wong satus patang puluh papat ewu.

Iku nyakup pambabar menawa loro sungu saka kéwan bumi, kalorone padha lumebu ing sawijining “pati lan wunguné manèh”, amarga kalorone sajajar karo gambaré kéwan, kang ing sajarah sing padha nggenepi pepethan ramalan manawa “kang kaping wolu iku asalé saka kang pitu”. Iku nyakup pambabar-pambabar sing gegandhèngan karo “sajarah kang siningit” saka Pitu Guntur, lan nggenepi pepethan ramalan bab “watu” kang katampik dadi “watu pojok kang utama”, nalika “pitu kaping” saka Imamat rong puluh enem kababar minangka benang kang nenun bebarengan kabèh kayektèn saka sajarahé Miller, bebarengan karo kayektèn-kayektèn kang kawedhar nalika wekasané jaman ing taun 1989. Juru Masmur ngandikakaké mangkéné:

Watu kang katampik déning para tukang yasa iku wus dadi watu pokok ing pojok. Iki pakaryané Pangéran; iku nggumunaké ana ing paningal kita. Iki dina kang wus katitahaké déning Pangéran; kita bakal bungah lan rena ana ing kono. Jabur 118:22–24.

“Watu,” kang minangka “permata” kapisan kang ditemokake déning William Miller (lan permata iku watu), yaiku “dina kang wus katindakaké déning Pangéran.” Ing artikel-artikel sadurungé wus katuduhaké yèn struktur lan tembung-tembung ing pepakon Sabat iku padha karo struktur siklus suci pitu, kaya kang katetepaké ing Imamat bab kaping rong puluh lima. Anggoné ngaso ing dina kapitu nglambangaké tanah kang ngaso ing taun kapitu, lan manawa pepakon loro iku digatosaké kanthi cara iki, pepakon mau maringaké paseksi yèn sajroning pitedah Kitab Suci, sedina makili setaun.

Iku uga nuduhaké yèn pangerten sing dipratelakaké déning Miller ngenani bebenduné Allah sajroning “pitu kaping,” ing Imamat rong puluh nem, dipralambangaké minangka “sedina”, amarga Pangéran nitahaké siklus suci pitung taun, satemtuné kaya Panjenengané nitahaké langit lan bumi sajroning nem dina, lan ngaso ing dina kapitu.

Nalika Gusti Yesus mungkasi pasemon bab pakebonan anggur, Panjenengane ngaturake sawijining pitakon marang para wong Farisi.

Mulané, manawa bendarané kebon anggur iku rawuh, apa kang bakal ditindakaké marang para panggarap kebon mau? Wong-wong mau banjur mangsuli marang Panjenengané, “Panjenengané mesthi bakal numpes wong-wong ala kuwi kanthi cilaka banget, lan kebon angguré bakal disewakaké marang para panggarap liyané, kang bakal nyaosaké woh-wohané ing mangsa-mangsané.” Gusti Yésus ngandika marang wong-wong mau, “Apa kowé durung tau maca ana ing Kitab Suci, ‘Watu kang dibuwang déning para tukang bangunan, watu iku uga kang wus dadi watu pojoking wangunan; iki iku pakaryané Pangéran, lan iku nggumunakaké ana ing paningal kita?’ Mulané Aku pitutur marang kowé: Kratoning Allah bakal kapundhut saka kowé lan bakal kaparingaké marang sawijining bangsa kang ngasilaké woh-wohané. Lan sapa waé kang kesandhung ing watu iki bakal remuk; nanging sapa waé kang katiban watu iki, bakal digiles nganti dadi bubuk.” Nalika para imam kepala lan wong-wong Farisi wis krungu pasemon-pasemoné, padha weruh yèn Panjenengané ngandika bab wong-wong mau. Matius 21:40–45.

Pasemon bab kebon anggur iku minangka pasemon bab umat pinilih biyèn kang dililani, lan Kratoning Allah diparingaké marang umat pinilih kang anyar. Miturut Gusti Yésus, “watu” kang ditampik iku yaiku “watu” kang bisa nylametaké utawa numpes, gumantung saka kepriyé watu iku ditampani. “Watu” iku mesthi minangka sawijining kayektèn Alkitab ing konteks kang dienggo déning Gusti Yésus, awit watu iku nduwèni daya kanggo ngasilaké woh kabeneran, lan kabenerané Kristus mung kawujud ana ing para priya lan wanita nalika padha nampani Sabdané kang sejati.

Sucèkna wong-wong mau lumantar kayekten Paduka: pangandika Paduka iku kayekten. Yokanan 17:17.

“watu” punika satunggaling piwulang ingkang saged dipun tampi utawi dipun tolak, lan Gusti Yesus punika Sabda, lan ing Kitab Para Rasul, Petrus netepaken “watu” punika minangka Kristus.

Muga padha sumurupa marang kowé kabèh, lan marang sakèhé bangsa Israèl, yèn marga saka asmané Gusti Yésus Kristus wong Nazarèt, kang wis kok salib, kang wus ditangèkaké déning Allah saka ing antarané wong mati, marga saka Panjenengané piyambak wong iki ngadeg ana ing ngarepmu kanthi waras. Panjenengané iku watu kang kok anggep tanpa guna déning kowé para tukang yasa, nanging wis dadi watu pojok kang utama. Lan ora ana karahayon ana ing sapa waé liyané; awit ora ana jeneng liyané ing sangisoré langit kang kaparingaké ana ing antarané manungsa, kang marga saka iku kita kudu kapitulungan rahayu. Para Rasul 4:10–12.

Lan salajengipun wonten ing Pétrus kapisan, piyambakipun ngrembakakaken simbolisme “watu” punika langkung tebih malih, nanging tetep dipunlebetaken wonten ing konteks ingkang sami, yaiku lumampahing sirnaipun umat prajanjian ingkang rumiyin lan kapilihipun umat pilihan ingkang énggal, ingkang kados dene dipunandharaken déning piyambakipun, “nalika jaman rumiyin dudu umat, nanging sapunika dados umatipun Allah; ingkang rumiyin boten pikantuk sih-rahmat, nanging sapunika sampun pikantuk sih-rahmat.”

Marang Panjenengané kowé padha sowan, yaiku marang watu kang urip, sing satemené ditampik déning manungsa, nanging pinilih déning Allah lan aji banget; kowé uga, minangka watu-watu kang urip, padha kabangun dadi griya rohani, dadi imam-imam suci, supaya nyaosaké kurban-kurban rohani, kang kadhangan déning Allah lumantar Gusti Yésus Kristus. Mulané uga ana katulis ing Kitab Suci, Lah, Aku nglèrèkaké ana ing Sion sawijining watu pojok kang utama, kang pinilih, kang aji banget; lan sapa sing pracaya marang Panjenengané ora bakal kawirangan. Mulané tumrap kowé kang pracaya, Panjenengané iku aji banget; nanging tumrap wong-wong kang ora manut, watu kang ditampik déning para tukang yasa, watu iku uga kang dadi watu pojok kang utama, lan dadi watu sandhungan lan parang panatoni, yaiku tumrap wong-wong kang kesandhung ing pangandika, marga padha ora manut; tumrap iku uga padha wis katetepaké. 1 Pétrus 2:4–8.

Pétrus ngandika bab umat pilihan biyèn, “tumrap wong-wong kang ora manut, watu kang ditampik déning para tukang yasa, watu iku uga kang katetepaké dadi sirahing pojok, lan dadi watu sandhungan lan watu karang panyandhung, tumrap wong-wong kang kesandhung merga marang pangandika, awit padha ora manut; kang tumrap iku uga padha katetepaké.”

Gusti Yesus dipralambangaké déning saben gambaran suci bab dhasar.

Amarga ora ana wong kang bisa ndhasaraké dhasar liya saliyané dhasar kang wus katetepaké, yaiku Gusti Yésus Kristus. 1 Korinta 3:11.

Dhasar sing diadegaké déning para Millerit iku yaiku Watu Karang Langgeng (Sang Watu).

“Pangéling-éling iku wis rawuh: Ora kena diijini apa waé mlebu kang bakal ngganggu dhasaré iman sing wis kita bangun wiwit pesen iku rawuh ing taun 1842, 1843, lan 1844. Aku ana ing sajroning pesen iki, lan wiwit wektu iku aku wis ngadeg ana ing ngarepé jagad, setya marang pepadhang sing wis diparingaké Gusti Allah marang kita. Kita ora duwe ancas kanggo ngangkat sikil kita saka landhesan panggonan iku ditetepaké, nalika saben dina kita ngupaya marang Pangéran kanthi pandonga kang temen-temen, ngupaya pepadhang. Apa kowé ngira yèn aku bisa nyerahaké pepadhang sing wis diparingaké Gusti Allah marang aku? Iku kudu dadi kaya Watu Karanging Jaman. Iku wis nuntun aku wiwit pepadhang iku diparingaké.” Review and Herald, April 14, 1903.

Permata kapisan sing ditemokake déning Miller lan banjur dadi pérangan saka dhasar Millerite, kang kaya Watu Karang Langgeng, yaiku “pitung mangsa” ing Imamat likur-enem, lan “pitung mangsa” iku minangka bebener dhasar kang kapisan sing disingkiraké déning para pelopor Millerite mau, sing lagi waé mbangun dhasar Millerite. Para tukang bangunan iku dhéwé sing bakal nampik watu dhasar mau. “Watu” iku, kang nglambangaké Kristus, uga minangka dina kang katitahaké déning Pangéran, awit Panjenengané nitahaké dina kapitu dadi dina palereman, lan taun kapitu dadi taun nalika tanah padha leren. Ing taun 1863, watu dhasar iku ditampik, nanging bakal katetepaké dadi “sirahing pojok” lan “watu sandhungan” tumrap wong-wong kang ora mituhu.

Pesen bab Islam saka bilai kaping telu iku dadi tema kanggo gerakan reformasi saka satus patang puluh papat ewu, lan proses panggawéné wiwit nalika malaékat ing Wahyu wolulas tumedhak, nalika gedhong-gedhong gedhé ing Kutha New York diremuk ambruk ing tanggal 11 September 2001. Adventisme meneng waé ngenani pangenalan profetik manawa tanggal 11 September 2001 iku rawuhipun “dina angin saka wetan.” Ing tanggal 18 Juli 2020, wong-wong mau katilar ana ing buriné nalika saksi loro ing Wahyu pasal sewelas dipatèni ing lurung-lurung kutha gedhé iku. Ujiané Adventisme wis rampung, lan ujian kanggo wong-wong kang wis ngakoni nampani pesen bab Islam wus lumaku.

Sasampunipun kaprenah mati wonten ing lurung-lurung ngantos pungkasaning Juli 2023, balung-balung garing ingkang pejah punika lajeng dipundagakaken déning pesen kapisan saking Yehezkiel. Pesen kaping kalih saking Yehezkiel punika inggih pesen bab sekawan angin Islam saking Bilai kaping tiga, ingkang nglambangaken pambukan segel kanthi maju lan sethithik-sethithik saking pesen Panggilan Tengah Wengi, ingkang dados wahyu ingkang

kèndel kalaksanani, sarta dados tema tumrap sadaya mangsaing gerakan punika. Manéka warna kayektèn lajeng kabikak segelé, awit pesen Panggilan Tengah Wengi punika nglambangaken satunggaling pesen ingkang mawarni-warni sisihipun. Kayektèn kapisan ingkang ngadhepi balung-balung garing ingkang pejah punika inggih kayektèn kapisan ingkang dipuntampik déning Adventisme Laodikia, lan punika nglambangaken kayektèn ingkang nandhani peralihan saking Laodikia dhateng Filadelfia.

Kasunyatan iku yaiku piwulang panyegelan, lan mulane kudu katetepake ana ing nalar lan uga ing roh. Ora cukup mung mangerteni yèn mangsa nalika saksi loro mau mati ana ing dalam iku minangka pralambang panyebaraning “pitung kaping,” nanging uga mbutuhake panriman kasunyatan mau kanthi pengalaman urip.

Permata-permatané Miller, kang nglambangaké bebener-bebener kang kabukak segelé ing wektu wekasan ing taun 1798, dadi sawijining ujian tumrap para prawan ing dina-dina pungkasan. Pengalaman mapan ana ing bebener kanthi “rohani” dilambangaké déning permata kapisané Miller, lan mapané ana ing bebener kanthi “intelektual” dilambangaké déning pekabaran Islam saka bilai katelu. Panggilan marang pertobatan lan pangakon dosa kang dilambangaké déning “pitung kaping,” nuduhaké sawijining pakaryan kang katindakaké sesarengan karo Kristus ing Papan Mahasuci, lan dilambangaké déning wahyu “mareh”.

Pangerten Islam sing “intelektual” saka Bilai kaping telu diwakili déning sesanti “chazon”, lan kaloroné mau padha diperlokaké tumrap wong-wong sing bakal dipatèni nganggo segel. Ing taun 1863, Adventisme Laodikia milih mbangun manèh Yerikho, lan nilar pakaryané mulihaké Yerusalem. Yerikho iku sawijining pralambang kamakmuran, kaya déné uga diwakili déning kawutanan Laodikia.

“Salah siji saka bètèng kang paling kuwat ing tanah iku—kutha Yerikho kang gedhé lan sugih—dumunung pas ana ing ngarepé wong-wong mau, ora adoh saka papan perkemahané ing Gilgal. Ana ing tapel watesing dhataran subur kang kebak asil tropis kang sugih lan warna-warni, kraton-kraton lan padaleman-padhaleman suciné dadi papan panggonané kemewahan lan tumindak bejat; kutha kang gumunggung iki, saka saburiné témbok pertahanan kang gedhé lan kukuh, nantang marang Allahé Israèl. Yerikho iku salah siji saka pusat utama pangibadah brahala, mligi kasucekké marang Asytarot, dewi rembulan. Ing kéné nglumpuk kabèh kang paling nistha lan paling ngrèmèhaké ing agamaé wong Kanaan. Bangsa Israèl, kang ing pikirane isih seger marang akibat-akibat nggegirisi saka dosané ing Bet-peor, mung bisa nyawang kutha kapir iki kanthi rasa jijik lan nggegirisi.” Patriarchs and Prophets, 487.

“Watu” sing ditampik déning para tukang bangunan ing taun 1863, nalika padha mbangun manèh Yerikho, yaiku “pitu kaping” kang ing dina-dina wekasan bakal dadi kayektèn (permata), kang dadi “watu pucuking pojok”, awit iku minangka kayektèn kang ngronce bebarengan wiwitan Adventisme ing gerakan Millerit, karo pungkasan Adventisme ing gerakan satus patang puluh papat èwu. Permata iku, yaiku “pitu kaping,” uga minangka “dina kang digawe déning Pangéran”, lan iku Kristus piyambak, awit Panjenengané iku Sang

Sabda, lan Panjenengané iku “Kayektèn.” Bab Islam iku tema kang ngasilaké panyucekan tumrap bangsa pilihan sing lawas lan sing anyar, lan panyucekan kaping pindho iku wiwit ing tanggal 11 September 2001, kang minangka “dina angin wétan”. Ing dina iku para juru jaga kudu ngidungaké lagu sing padha temenan karo lagu kang diidungaké déning Kristus, nalika Panjenengané martakaké pasemon bab kebon anggur. Satus patang puluh papat èwu padha ngidungaké kidhungé Musa (“pitu kaping”), lan kidhungé Sang Cempé.

Lan aku weruh kaya segara kaca campur geni; lan wong-wong kang wus ngalahaké kéwan iku, lan gambaré, lan tandhané, lan cacache asmane, padha ngadeg ana ing segara kaca iku, padha nyekel clempungé Gusti Allah. Lan padha ngidungaké kidungé Musa, abdiné Gusti Allah, lan kidungé Sang Cempé, mangkéné: Agung lan nggumunaké iku pakaryan-paduka, Dhuh Pangéran Allah Kang Mahakuwasa; adil lan satuhu iku lampah-paduka, Paduka Raja para suci. Wahyu 15:2, 3.

“Cempené Allah” iku Kristus kang wis dipatèni, lan Panjenengané dipatèni ana ing satengahing rong ewu limang atus rong puluh dina, mangkono ngrajut bebarengan kurbaning gesangé lan getihé Panjenengané (ing kono Panjenengané netepaké prejanjian), bebarengan karo “pasulayaning prejanjiané” Musa, ing Imamat rong puluh enem. Kidungé Musa lan Sang Cempené Allah iku kidung saka chazon sajarah kenabian lan kidung saka mareh “pangatingal”-Né. Iku kidung saka pangerten intelektual lan rohani kaya kang kawewakili déning loro wahyu ing Daniel pasal wolu. Iku kidung saka umat prejanjian kang lagi diadili lan diliwati, déné umat pilihan anyar lagi dipilih. Prosès pamilihan iku, lan mulané kidung iku, diwiwiti tanggal 11 September 2001.

Wong-wong kang asalé saka Yakub bakal Panjenengané dadèkaké njebul oyod; Israèl bakal mekar lan metu tunas, lan ngebaki saindenging jagad kanthi woh. Apa Panjenengané wis nggebugi dhèwèké kaya Panjenengané nggebugi wong-wong kang nggebugi dhèwèké? Utawa apa dhèwèké dipatèni miturut patiné wong-wong kang dipatèni déning dhèwèké? Kanthi ukuran, nalika tuwuh metu, Paduka bakal ngadhepi iku; Panjenengané nahan angin-Né kang atos ing dina angin wétan. Mulané, lumantar iki pialaning Yakub bakal katumpes; lan iki kabèh wohé, yaiku nyirnakaké dosané; nalika dhèwèké ndadèkaké kabèh watu mesbèh dadi kaya watu gamping kang diremuk dadi pecahan-pecahan, wit-witan keramat lan reca-reca ora bakal tetep ngadeg. Nanging kutha kang dikubengi bètèng bakal dadi sepi, lan padunungané bakal kasisihaké lan ditilar kaya ara-ara samun; ing kana pedhèt bakal ngarit, lan ing kana bakal mapan tur mangan entèk pang-pangé. Nalika pang-pangé wis garing, iku bakal dipethaki; para wanita teka lan ngobong iku; awit iku umat kang tanpa pangreten; mulané Panjenengané kang nitahaké wong-wong mau ora bakal welas marang wong-wong mau, lan Panjenengané kang mbentuk wong-wong mau ora bakal mènèhi sih marang wong-wong mau. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn Pangéran bakal ngirik saka ilèning bengawan tekan kali Mesir, lan kowé bakal diklumpukaké siji-siji, hé anak-anak Israèl. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn slomprèt gedhé bakal diunekaké, lan wong-wong kang meh sirna ana ing tanah Asyur, lan wong-wong buwangan ana ing tanah Mesir, bakal teka lan sujud nyembah marang Pangéran ana ing gunung suci ing Yérusalèm.

Yesaya 27:6–13.

Ayat-ayat iki, manawa dipahami kanthi trep, lagi negesi wektuné wiwit tanggal 11 September 2001 nganti tekan undhang-undhang Minggu sing enggal teka. Ayat nem ngenali kabèh sajarah iku kanthi nandhani wiwitaning tanduran kang ngoyod, banjur mekrok lan metu pucuk, lan ing wekasané ngebaki bumi kalawan woh. Woh kang ngebaki bumi iku nindakaké mangkono sajroning “jam” iku, yaiku krisis undhang-undhang Minggu. Nalika Kristus ing wektu iku lagi nglumpukaké woh Panjenengané menyang ing lumbung Panjenengané, Panjenengané uga lagi ndhatangaké paukuman marang Babil. Paukuman kang kelakon sajroning wektu nalika bumi kapenuhan woh iku dipralambangaké ing ayat pitu, nalika pitakon loro iki diajokaké, “Apa Panjenengané wus nggebugi dhèwèké, kaya Panjenengané nggebugi wong-wong kang nggebugi dhèwèké? utawa apa dhèwèké dipatèni manut panyembelihané wong-wong kang dipatèni déning dhèwèké?”

Banjur ing ayat wolu, cipratan udan pungkasan iku ditandhani nganggo ungkapan, “Kanthi ukuran.” Sing njalari tetuwuhan metu thukul yaiku udan, lan nalika wiwitaning udan pungkasan iku ditandhani, iku ditandhani minangka wiwit “kanthi ukuran, nalika iku metu thukul.” Nalika udan pungkasan wiwit, iku diwutahake “kanthi ukuran”, amarga iku ora diwutahake tanpa ukuran manawa panèn iku campuran antara kang sejati lan kang palsu.

“Sabèn jiwa kang saestu wis kabobah bakal nduwèni pepénginan kang nggegirisi tumrap nggawa wong liya metu saka pepeteng kasalahan mlebu ing pepadhang endah kaadilané Gusti Yésus Kristus. Panyurakan agung saka Rohé Allah, kang madhangi saklumahing bumi kanthi kamulyané, ora bakal rawuh nganti kita nduwèni umat kang wis padhang pangertèné, kang ngerti saka pangalaman apa tegesé dadi kanca nyambut-gawé bebarengan karo Allah. Nalika kita wis nduwèni pambaktèn kang sampurna lan satuhu manah kabèh tumrap paladosané Kristus, Allah bakal ngakoni kasunyatan iku lumantar panyurakan Rohé tanpa ukuran; nanging prakara iki ora bakal kelakon sajrone pérangan paling gedhé saka pasamuwan dudu para kanca nyambut-gawé bebarengan karo Allah. Allah ora bisa nyurakaké Rohé nalika rasa mentingaké awak dhéwé lan kesenangan awak dhéwé katon cetha mangkono; nalika roh kang nguwasani iku, manawa diucapaké nganggo tembung, bakal mratélakaké wangsulané Kain, — ‘Apa aku iki juru rumeksa sadulurku?’ Manawa kayektèn kanggo jaman iki, manawa pratandha-pratandha kang saya rapet ana ing saben sisih, kang neksèni yèn wekasaning samubarang wis cedhak, ora cukup kanggo nyawakaké tenaga kang lagi turu saka wong-wong kang ngakoni ngerti kayektèn, mula pepeteng kang sapanan karo pepadhang kang wis sumunar bakal nimpa jiwa-jiwa iki. Ora ana sanadyan mung kaya-kaya alesan kang bisa padha aturaké marang Allah ing dina agung petungan pungkasan iku kanggo mbeneraké rasa ora peduliné. Ora bakal ana alesan kang bisa diajukaké bab apa sebabé wong-wong iku ora urip lan mlaku lan nyambut-gawé ana ing pepadhang kayektèn suci saka pangandikané Allah, lan kanthi mangkono nyatakaké marang jagad kang peteng déning dosa, lumantar tindak-tanduké, pangrasané, lan semangaté, yèn kakuwatan lan kasunyatan Injil ora bisa dibantah.” *Review and Herald*, July 21, 1896.

Mbakyu White mratelakake pethikan mau minangka wektu nalika malaékat ing Kitab Wahyu tumedhak, awit piyambakipun ngandika, “tumpahing Roh Allah ingkang ageng, ingkang madhangi saindenging bumi kanthi kamulyané.” Ing pethikan sanès ingkang asring sampun kita cuplik ing artikel-artikel punika, piyambakipun mratelakake bilih nalika “gedhong-gedhong ageng ing New York” “dijungkiraké,” “Wahyu bab wolulas, ayat siji dumugi telu, badhé katetepaké.”

Kita badhé nglajengaken pamanggih-pamanggih punika wonten ing artikel salajengipun.

Saiki aku arep ngidungake kanggo kekasihku lagu bab kekasihku ngenani kebone anggur. Kekasihku nduwèni kebon anggur ana ing gumuk kang banget subur; banjur dipageri, watu-watune diclèki, lan ditanduri wit anggur pilihan, ana ing tengahé uga dibangun menara, sarta digawe uga alat pèrsan anggur ana ing kono; lan dhèwèké ngarep-arep supaya kebon iku ngasilaké woh anggur, nanging sing metu malah woh anggur alas. Saiki, hé para pedunung Yerusalem lan wong-wong Yehuda, kawula nyuwun, adilinana antaraning aku lan kebon anggurku. Apa manèh kang bisa ditindakaké kanggo kebon anggurku, kang durung taktindakaké ana ing kono? Yagéné, nalika aku ngarep-arep supaya iku ngasilaké woh anggur, malah ngasilaké woh anggur alas? Saiki, mangka rungokna apa kang bakal daklakokaké tumrap kebon anggurku: pagere bakal dakbubarake, lan iku bakal dipangan entèk; temboke bakal dakrubuhaké, lan iku bakal diidak-idak. Lan bakal dakdadèkaké dadi ara-ara: ora bakal dipruningi lan ora bakal dicangkuli; nanging eri lan semak bakal thukul ana ing kono; Aku uga bakal dhawuh marang mega-mega supaya aja udan tumiba ing sandhuwuré. Amarga kebon angguré Pangeran Yehuwah Gustining sarwa tumitah iku omahé Israèl, lan wong-wong Yehuda iku tanduran kang ndadèkaké keparengé; Panjenengané ngarep-arep kaadilan, nanging lah sing katon malah panindhesan; ngarep-arep kabeneran, nanging lah sing keprungu mung pamuputing tangis. Yesaya 5:1-7.